

oktober 2025

Leto 2025

Pacifik

1. oktober 2025, sreda

Nawi, Savusavu, Vanua Levu, Fiji

Upanje se je uresničilo. Pravzaprav še več, kot uresničilo. Računal sem, da bom sam razstavil saildive in nesel na obalo samo del, ki ga je potrebno obdelati v delavnici. Pa sem star in počasen in rezultat je bil, da ob devetih dopoldan nisem na obali. Sammy je. In pride na barko. S pomagačem. Pomagačem, za katerega se izkaže, da ne zna nič. No, zna iz škatle potegniti coto za brisanje, pri ključu se pa že zaplete. Kakorkoli, Sammy dokonča, kar sem začel jaz.

In potem gremo v delavnico. Sammy sicer ni niti blede senca mehanikov iz Francoske Polinezije, se pa na svoje delo spozna. Do neke mere. Da mora biti vse čisto na (sicer umazanem) delovnem mestu, poskrbi. Da mora dobro očistiti in primerno sestaviti menjalnik, tudi. Tudi shime (Al pravi, da se temu v slovenščini reče shim, če pa kdo res zateži za čisti jezik, se pa lahko prevede tudi kot distančna podložka) lepo preveri in stuhta, koliko in kam naj jih vstavi. Ampak. Pri odpiranju menjalnika razpadejo iglični ležaji. Ajoj! Nekako jih pri sestavljanju skupaj zlima in vse izgleda v redu, dokler ne opazim, da manjka ena kuglica v krogličnem ležaju. Začne se iskanje po (razmetani) delavnici in na koncu se Sammy odpelje do prijatelja in vrne z nekaj kuglicami in popravi ležaj. Me pa skrbi, da mu ni kroglica iz ležaja padla pri razstavljanju in se sedaj nahaja nekje v spodnjem delu saildriva. Srčno upam, da ne!

Da smo v banana republiki, se vidi na koncu. Plače na Fidžiju so nekajkrat nižje, kot v Grčiji. Razen plače mehanika. Ta je štirikrat višja, kot pri Grkih. Če pa seštejem števec na bencinskih črpalkah in mehanike, smo pa tu-tu.

Vesna med tem nabavi plin (verjetno zadnjič, da so nafilali Campinggaz bombule), do konca leta sva preskrbljena, potem bova pa začela s pretakanjem. Tudi posteljnino da v pranje. Naslednjič bo - kaj pa vem kje, vsekakor pa z dingijem. Dostava oprane robe na Malo je door-to-door. Marinski shuttle jo dostavi direktno na ponton. Hja, še kolcalo se nama bo po up market marini. Še posebej po taki ceni! Še nekaj hrane nakupi in skupaj greva na kosilo k Indijcem, pa je dan mimo.

Wataui marina ima samo boje, en dan je 19FJD to je dobrih 7 EUR/dan; imaš tudi možnost sanitarij (no comment))

boje ima tudi Copra shed marina-Nawi island jih nima; zgleda, da so vse boje zasedene

tudi tukaj so optimisti zagnani

2. oktober 2025, četrtek

Nawi, Savusavu, Vanua Levu, Fiji

Še zadnje priprave pred izplutjem v divjino. Vesna pere v domačem (novem) pralnem stroju, jaz se oddingiram po bencin. Tako diesel, kot bencin sta po en evro. Na Tuvaluju, najini naslednji destinaciji, ga lahko natočiva tax&duty free. Po okoli 1,70 evra. Zdi se mi, da je vseeno ceneje na Fidžiju plačati vse dajatve na gorivo. Da niti ne omenjam, da bi bilo na Tuvaluju potrebno dingiranje s kanistri.

Potem se spet lotiva nesrečnega dingija. Tropsko sonce ga je dodobra zdelalo med ciklonsko sezono, ko je bil na palubi. Nekje pušča vodo in ne morem ugotoviti kje. Precej sem ga že polepil, pa še vedno pridelava kak liter morja na dan. Sedaj sem pokental še nekaj stvari. Ali bo kaj pomagalo ali ne, pa ne vem.

Popoldan greva v nabavo mesa. Tako dobrega ne bova dobila naslednjih nekaj mesecev. Po atolih se da večinoma kupiti le zamrznjen čiken-šit. In ker je tržnica ob poti in ker imava uro časa do naslednjega shuttla, se ustaviva še pri zelenjavarjih. Trogava, kot mule.

Večer mine v Copra Shed marini na večerji z Morganom in njegovo družino.

morski sadeži v kremni omaki na pravem krompirjevem pireju-še kakšen košček krompirja je bilo čutiti; dobro je bilo; na Fidžiju nisem nikjer našla instant pire krompirja

mečarica z zelenjavo in krompirjem v foliji; pozabila fotografirati Morganovo družino za spomin ... Morganova žena je doma iz St.Helene, otroka fantek in punčka zelo živahna

3. oktober 2025, petek

Nawi, Savusavu, Vanua Levu, Fiji

Še nekaj malenkosti naju čaka danes. Vesna gre za zadnje keš fidži dolarje kupiti meso in zelenjavo, tako da imava sedaj hladilnik res poln. Do roba in čez. Upam, da ga biosecurity na Tuvaluju ne bo šel kontrolirat. Jaz med tem operem barko. Potem skupaj dvigneva dingija na davitse in barka je pripravljena za odhod. No, pred odhodom jo še posesava in dotočiva vodo.

Ob treh greva na obalo da se posloviva še od uradnikov in ob štirih sva nazaj v marini. Za tri dni sva plačala 60 evrov. Za jadranske razmere je to smešna cena. In to za odlično marino, ki jih v Jadranu človek ne sreča z lahkoto. Pravzaprav je edina slaba točka marinskega kompleksa šef restavracije. On je Američan in je sestavil meni. Midva tam ne najdeva ničesar, ki bi bilo dobro. Bi kdo, ki je vsaj enkrat v življenju poskusil pravo italijansko pico, jedel pico s kečapom, kuro in

pomfrijem?

Potem pa res le še odveževa Malo iz marine, ki nama bo ostala v zelo dobrem spominu. Odropotava proti vzhodu, proti valu in vetru, ki po sončnem zahodu pade iz 5 Bf na znosne 3 Bf. Ponoči enkrat, računam, obrneva v prelivu med otokoma Vanua Levu in Taveuni proti severu in razpreva jadra.

se zadnji sprehod po mestecu Savusavu; kruh sem običajno kupovala v Hot bread, Fidžijska trgovina; je pa še ena kitajska pekarna v mestecu

prodaja kokosa

edina mesarija v mestu kjer imajo res dobro domačo govedino; zelo težko je dobiti sveže meso, običajno, vse kar prodajajo je odmrznjeno; ker vemo, da je problem z govedino, sva si naredila kar krepko zalogo;

nova tržnica v Savusavu je v današnji dobi polna različne zelenjave; prodaja se samo tisto kar sedaj raste in kemikalij pri tem ne uporabljajo, ker je predrago

v tej fidži/indijski oštariji sva večkrat jedla; hrana poprečna, dobiš pa tudi pivo (ne prodajajo ga povsod)

chowman s kuro stane 8FJD, to je 3EUR; porcija ravno prav velika in čisto spodobna jed; pivo je velikosti 0,75 litra (buteljka) in stane 9FJD=3,4€; velikost piva več kot dve mali pivi; pa sva zapravila tako še zadnje Fiji dolarje

marinero Waitui marine

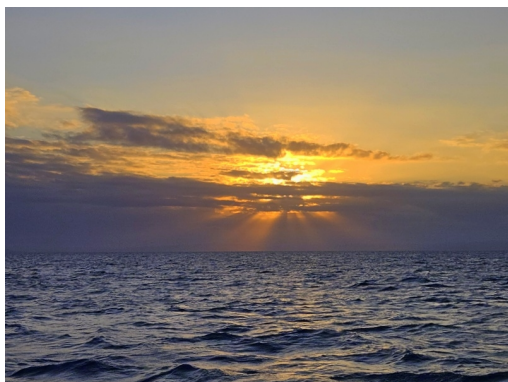
še zadnji pogled Nawi island marine kjer sva preživela kar dosti časa, običajno zaradi popravil ali čakajoč na pakete ali pa neugodnega vremena

Morgan nama pomaha v slovo

Sea lovers je kitajska trgovina, edina v Savusavu kjer lahko kupiš suho salamo in celo njoke ipd evropske zadeve; no, pa turški origano sem dobila (od doma si nisem upala nositi začimb in ostale suhomesnate hrane)

zadnji sončni zahod na Fidžiju

...in počasi se Mala poslavlja od Fidžija kjer je bivala več kot 10 mesecev

4. oktober 2025, sobota

Fiji - Tuvalu 1.dan

Veter je kmalu padel na 1 Bf, rodil se je pa tok. Točno v nos ga imava, v ožini med Vanua Levu in Taveunijem ga je za 3 vozle. Počasi napredujeva na motor. Vsaj eden mora biti buden, ko plujeva skozi manj, kot miljo širok preliv. Ta eden sem, seveda, jaz. Minute se mi vlečejo kot večnost. In ko sva iz najožjega dela, kjer se nahaja tudi največje naselje na Taveuniju in bi lahko poleg tranzita srečala tudi ribiče, zadremam in zamenja me Vesna. Saj, če bi srečala ribiče, niti ne bi bilo tako hudo, bi se že oni umaknili. Če pa srečava reef, bi bila zgodba drugačna. Pri močnem toku in ozki plovni poti pa je to čisto možen scenarij. Mala zato sama krmari med Scilo in Karibdo, ravna se po lastnem tracku, posnetem novembra lani.

Veter dobiva, ko se znebiva sence Taveunija. Ob zori. Vendar veter ne zagotavlja, da bi se znebila toka. Ta še vedno vztraja in še vedno je v nos in še vedno je močan. Vozel in pol ga je. Šele, ko zapljujeva mimo Florida in Texas reefov okoli otoka Rabi, se ga znebiva. To je pa šele malo pred poldne. Toka ni več, so pa konstantne nevihte z drobnim dežjem. In

veter skoraj od zadaj vse dokler ne obplujeva zadnjega fidžijskega otoka in se lahko z rahlim vetrom usmeriva proti atolu Funafuti. Z drugimi besedami, nič od spanja.

Vremenska napoved je za današnji dan kar držala. In ta nama za ponoči in jutri napoveduje bonaco. Upam, da tokrat ne bo točna.

danes več ali manj oblačno, dež ...

še zadnji Fidžijski otok (ne smeva se nikjer ustaviti odkar sva se odjavila!)); otok Cikobia-i-ra, najsevernejši otok Fidžija 10x2km, pretežno deževen in posledično bogat deževni gozd

ves čas naju obletavajo ptiči ...je pa krepko deževalo, tako, da tudi če so srali po barki je barka dobro oprana

5. oktober 2025, nedelja

Fiji - Tuvalu 2.dan

Ponoči naju je prešla fronta. Bila je napovedana do ure natančna. Le moje razumevanje vremenskih pojavov ni bilo dovolj, da bi v vzorcu prepoznal močno nevihto. Spal sem in jadra so začela rahlo opletat. Vendar, še preden sem jih uspel pospraviti, je prihrumel veter in nalive iz točno nasprotnne smeri, kot je bil prej. Saj, prižgal sem motor, nekako pospravil jadra ("v veter", ni bilo primerno, da bi se Mala obrnil in bi jih lepo pospravil "z vetrom") in moker nadaljeval dremanje. Vse je bilo na koncu v redu, ni mi pa prav, da sem v vremenski napovedi spregledal sekundni obrat vetra za 180 stopinj in posledično močan nalive. Lahko bi se izšlo tudi drugače.

Preostanek noči v miru prespiva in polniva akumulatorje. 1-2 Bf vetra je in tako je tudi še celo nedeljo. Kot kaže, ob nedeljah pri Polinezijcih še veter počiva.

Na plovbi iz Fidžija na Tuvalu sva postala lažja za več kot 50g, pri čemer je najina masa ostala nespremenjena. Yeeesss, tako se hujša! Ko bo naslednjič kdo v Ljubljani zatežil, da sva debela, mu bom mirno rekel, da se gremo tehtat na ekvator. Pol kile je razlike med Ljubljano in ekvatorjem. Voila!

Včeraj je bil lovopust, danes ni. Ne-lovopust sva si zamislila midva, uveljavile so ga pa ribe. Dve vabi so nama odnesle. V prvem primeru imava celo srečo, da je riba odnesla samo vabo, vrtalko in nekaj sto metrov laksa in na miru pustila palico ter ograjico na barki. Tako je počilo, ko se je laks odvil do konca in se je strgal vozal na roli, da sem bil najprej prepričan, da je vsega konec. Rola je bila zaradi trenja bremze pošteno vroča. Ampak, še vedno je lepo delujoča in ribe še vedno

lahko v miru lovijo najine vabe.

V tretje sem namestil vabo, ki (upam) ni zanimiva ribam in bom jaz lahko v miru lovil, ribe pa ne bodo nič ujele in odnesle s seboj. Upanje umira zadnje, to vemo vsi. In moje upanje je tudi umrlo v pičli uri. Precej dolgo sem se trudil, da sem v kokpit potegnil 115 cm dolgega in 18 kg težkega rumeno plavutega tuna. In s tem so se težave pravzaprav šele začele. Vesna mora to gmoto mesa spremeniti v fileje. In tudi to je manjša težava v primerjavi s tem, kdo bo vse to pojedel? Nimava kam shraniti, zamrzovalnik in hladilnik sva napolnila do zadnjega kotička z mesom. Problemi, problemi... Lovopust je uveden do preklica. In, zdi se tako, ta preklic ne bo prav kmalu.

Morje se je segrelo. Iz prijetnih 26 stopinj na Fidžiju, jih ima tukaj že 28, na cilju pa celo 29 stopinj. Spet bodo peli ventilatorji, odeja se bo pa odselila v najgloblji kotiček omare.

po dobrih 10ih mesecih smo sneli Fidžijsko zastavo; obesili zastavo države Tuvalu in Qflag dokler ne bomo uradno prijavljeni

malo čez tretjo popoldan se je začel boj z ribo; če ne bi imeli kavlja, ne bi Tone nikoli uspel dvigniti ribe na palubo

no, pa naj še kdo reče, da 65letnik ni močandvigniti na krov divje/živahno 18kg ribo ni enostavno

Rumenoplavuti tun-Yellowfin tuna-zelo lepe barve

dolžina 115cm

teža 18 kg

sem komaj ven spravila vabo, ker se ji je zataknila v gobcu

težki fileji

pravo mesarsko delo-navkljub temu, da sem pobrala vse lepo meso ven iz ribe, je bila riba še vedno tako težka, da sem komaj vrgla skozi ograjo; vala je pa ravno toliko, da se ves čas malo gunčaš in loviš ravnotežje

s filiranjem končala ravno ob sončnem zahodu

toliko ribjega mesa naenkrat še nikoli nisem imela na pultu

v eni kozici se kuha riba in jo bom konzervirala po Petrinem receptu; v drugi kozici se pa peče tuna in kasneje naredim tunin namaz iz nje

6. oktober 2025, ponedeljek

Fiji - Tuvalu 3.dan

Danes je lovopust.

Za zajtrk je tunin namaz. Za kosilo sta za začetek dve predjedi, tunina kokoda (paciifiška različica srednjeameriškega cevica) v dveh variantah, havajski in fidžijski. Potem pride tunin steak v kokosovem mleku in bok choyem kot zelenjavno prilogo. Na koncu je manjkala samo še tunina solata. Na srečo je ni bilo, ker res ne morem vsega tega pojesti. Za večerjo je, tuna. Kaj bo jutri za prehranjevanje, se ve že sedaj. Še okoli deset kilogramov tune morava pojesti, preden se v dnevu ali dveh pokvari.

Vesna je začela že včeraj zvečer in nadaljuje še danes. Pripravlja ribo, da se ne bi prej pokvarila. Pripravlja jedi, ki jih lahko shrani izven hladilnika, preden jih pojeva. Petra ji je poslala recept za konzerviranje tune. To je njena zanimacija. Moja bo, kam to spraviti. Morda v locker med privezne vrvi? Sicer se pa meni nič ne dogaja. Berem. Oba še malo surfava

po netu in to-je-to.

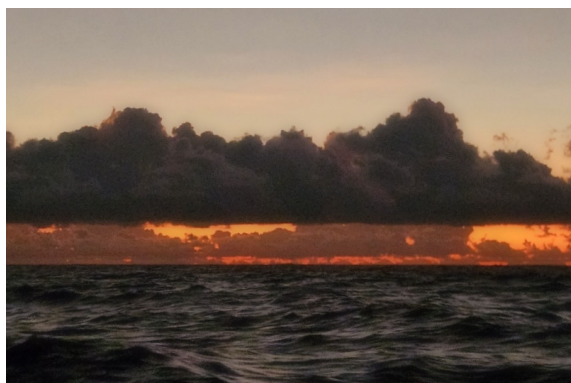
Popoldan se je po dnevu in pol pojavil rahel vetrič. Čisto od zadaj ga imava. Še vedno yanmarirava, zato sva počasna. Počasnejša, kot sem planiral. Bojim se, da jutri pred mrakom ne uspeva vpluti med reefi v atol. No, še vedno so šanse, le dober veter bi potrebovala. Ta se je začel prebujati ob sončnem zahodu. Bo zdržal do cilja? Max mi je poslal track za vplutje v atol Funafuti in plutje po njem do sidrišča. Morda bova pa vplula ponoči?

prva poizkusna: ena v olivnem olju, druga v olju iz repne ogrščice (ta olje je najbolj pogost na trgovinskih policah)

morje in nebo....še ptičev ni bilo danes

7. oktober 2025, torek

Fiji - Tuvalu 4.dan

Tudi danes je zaukazan lovopust.

Kaj posebnega se ni dogajalo. Preko dneva večinoma jadrava, šele pozno popoldan spet brni motor. V okolici so nevihte, nekaj se jih zapelje tudi preko naju. Prihajava v SPCZ (South Pacific Convergence Zone) in tako bo ves čas na Funafuti. Malo sonca, več dežja, skromno z vetrom (razen v sunkih ob nevihtah).

Današnja prehrana je v okviru pričakovanj. Za zajtrk tuna, za kosilo tuna, za večerjo tuna.

Starlink občasno za nekaj sekund izgubi povezavo. To se dogaja nekajkrat dnevno. Iščem vzrok, pa ga ne najdem. Ni moteče, je pa to takole: ko človeka enkrat kača piči, se boji zvite vrvi. Prvi resni test bo imel SpaceX danes zvečer. Ponoči bom po satelitskih slikah in po sledi prijatelja vplul skozi prehod v atol in potem še po laguni na drugi konec. Brez teh sodobnih igrac, tega ne bi počel. In do sedaj tudi nisem.

Dodatno sem videl, da mi ne dela radar. To je nekaj novega. V vsem času do sedaj ni nikoli zatajil. Za izogibanje oviram v atolu ga ne morem uporabiti, ovire so tik pod površjem. Za pripravo na nevihto pa bi mi prav prišel.

In nevihta naju je ujela dve uri pred vhomom v laguno. Tako močno ujela, da sem začel razmišljati, da bi do jutra ostala zunaj atola. Brez dobro delujočih instrumentov in telefona, kjer imam naložene različne satelitske posnetke, bi bilo težko.

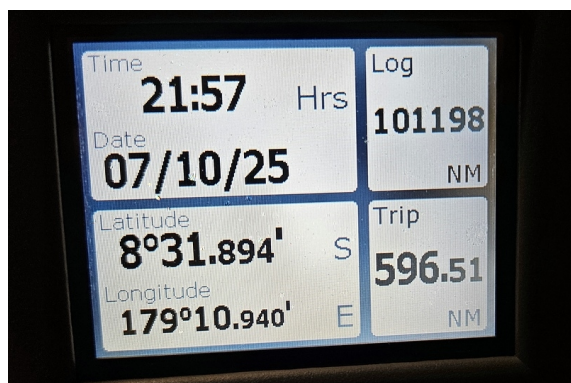
Zelo težko. In v močnem nalu s telefonom v roki ne morem telovaditi po palubi. Pa je na srečo dež ponehal, vplula sva po prijateljevem tracku in odplula na njegovo sidrišče. Ampak. Seconds to disaster! Tik pred njegovo pozicijo v morju plava cev in na vsaki strani cevi je ladja. Označene so, kakor pač že so. Slabo. Tega v temni noči in nalu niti v sanjah ne bi videl. Še tako je bilo komaj opazno in če ne bi Vesna na premcu zatulila, bi bilo prepozno. Oddaljiva se in kar nekaj časa iščem primerno mesto, kombiniram satelitske posnetke in skener dna. Na 15 metrih se sidrava. Do jutri. Jutri greva drugam in potem v postopek clear-in.

zaenkrat je še kar sončno

lepo jadramo

in zelo pozno se sidrava ... še zadnjo minuto pred nevihto

8. oktober 2025, sredo

Funafuti, Tuvalu

Mirna noč je za nama, kljub temu, da se je precej bliskalo vse do trenutka, ko sem zaprl oči. Kasneje iz razumljivega razloga ne vem, kako je bilo. Po zajtrku se odpraviva na kliranje. Najprej se prestaviva z barko za miljo ali dve, potem še z dingijem za slabo miljo v komercialno luko do customs. Po protokolu bi morala najprej do immigrations, ampak barka, ki je bila tu pred nama, je sporočila, da so šli kar na customs in vse uredili. Midva tudi. Je bilo tako bolj enostavno.

Gospa je vzela v roke telefon in se odčetala z ostalimi uradniki, ki so locirani na drugi strani države, nekaj kilometrov stran. Ne, ni jih poklicala, na WhatsApp je napisala, da naj pridejo, ker imajo pri njej stranke. Da se ne šali, je dokazala tako, da naju je fotografirala in fotko priložila zahtevi. In na WhatsApp je dobila njihovo potrditev. Postopek, ko so prispeli, je bil kratek in korekten. Napisala sva, da imava manj, kot karton vina in da nimava sveže hrane. Vsi smo vedeli, da to ni res, pa se nihče ni razburjal, le biosecurist mi je prišepnil, da prosi, če ne bi hrane nosila na obalo. Fair enough! Štemplje imava v potnih listih, pristojbine bova plačala ob izstopu iz države.

Zakomplicira se pri cruising permitu. Teta nima pojma, da kaj takega sploh obstaja, še manj, da bi midva to potrebovala. Saj se ne siliva, Noonsite tako pravi. Predlaga, da se pozanimava v mestni hiši. Ali pa pri ribičih. Pa greva do ribičev. Ribiči so skupina študentov, ki so se spravili k reševanju školjk. Simpatična punca nama vse razloži in razkaže. Školjke, namreč. O tem, kje so meje narodnega parka in kaj se tam sme početi, nima pojma. O permitu ne ve nič. Menda so boje, ki označujejo conservation area in tam, kjer je morje turkizno, ne smeva loviti rib. Ah, ja...

Vrneva se na Malo po VHF postajo (pozabila sva jo vzeti s seboj po tolikem času na Fidžiju, kjer sva za medsebojno komunikacijo uporabljala telefon) in potem odpeljem Vesno na obalo. Ampak. Tik pred ciljem crkne outboard. Sranje. Ni druge, kot odveslati nazaj na barko in ga popraviti. Popravilo je menjava svečke. In po uspešni oživitvi, se ulije. Ulije! Hvala outboard, da si naju rešil pred tavanjem po kopnem v najhujšem nalivu! Dežuje še celo popoldne in zanimacija se hitro spremeni iz postopanja po otoku na vedrenje na Mali. Padlo je toliko dežja, da sem moral dingi dvigniti postrani s pomočjo vinča. Moje mišice, ki vedno to postorijo z lahkoto, so odpovedale.

customs na Tuvalu=en ubogi razpadajoč kontejner s klimo na 18C, zunaj pa 30C

carinico je najbolj zanimalo koliko sva midva stara in pove, da njena sodelavka ima samo 20 let in je še samska; vsi uradniki v japankah in mikicah, kratke hlače razen carinic

nenormalno veliko kontejnerjev je na otoku; zgleda kot, da so hub, menda gre večina kontejnerjev na Fidži

skromna cesta, skromne hiše

Giant clam farm pod okriljem Tuvalu fisheries authority

prava polinezijka

glavno prevozno sredstvo je tukaj motor

kakšnih pločnikov ni kaj dosti, ker se vsi vozijo

v pekarni je zmanjkalo kruha, tako, da ga za jutrišnji zajtrk nimava... cena je tukaj v AUD toliko kot na Fidžiju v fidžijskih dolarjih

nekaj časa sva še hodila, potem pa Tone zagleda črne oblake in se obrneva ...pa tudi ura je bila že za čas uradniškega kosila

in še dobro, da sva prišla na barko, ker se je tako ulilo, da se ni videlo meter naprej

in deževalo celo popoldne; pretep s tuno: nekaj malega uspela zmrzniti, ostalo je šlo v konzerviranje in namaz; kosilo danes tuna z jajčevci in svežim paradižnikom ter pečenim sladkim krompirjem; včeraj tuna s paradižnikom, olivami, kaprami in testenin

9. oktober 2025, četrtek

Funafuti, Tuvalu

Za zajtrk je tuna, za kosilo je tuna, za večerjo je tuna. Še dobro, da vmes ne malicava. Vesna je včeraj spekla in skuhala ter vložila vso tuno, ki je bila nekaj dni sveža v hladilniku za pijačo. Sedaj ima problem. Kam dati vse te kozarce? S tem, kaj dati v osvobojeni hladilnik za pijačo, jaz nimam težav.

Dopoldan se oglasi sirena, znak za preplah. Letalo pristaja. Vsi sprehajalci in igralci iger z žogo morajo zapustiti letališko stezo. Med pristajanjem je, sicer večnamenska površina, namenjena izključno letalom. Razumljivo. Še enkrat je alarm malo kasneje. Takrat letalo vzleta. In tako je to trikrat na teden.

Sonce je precej močnejše, kot na Fidžiju. Kadar sije. To se pozna na mojem nosu in na proizvodnji električne energije. Pomlad je na južni polobli in opoldne je sonce že skoraj v zenitu. Še malo, pa bo južno od nas. Že ob pol osmih jutraj je

više, kot je na Fidžiju ob poletnem solsticiju. Če ne bi bila v z oblaki in dežjem okuženi SPCZ, bi to moralo zadoščati za vse naše potrebe po električni energiji.

Izlet po (majhnem) otoku se začne z iskanjem town councila, kjer bi lahko plačala takso za sidranje po ostalih otokih atola. Dingi pustiva na priročnem pontonu in odracava proti hiši, ki se na satelitskih posnetkih kaže, kot največja. Valjda je to domovanje uradnikov. Je, samo ne pravih. Pa naju dacar napoti na pravo pot. Ok, koliko pa je do tja? Ou-ic-veri-far. Ja, koliko "far" je to? Ou-veri-veri-far-mejbi-fajf-handrid-miters. Jah, greva peš. Pa naju ne pusti, on naju bo zapeljal. Res je predaletč, doda. Vsi se vozijo, nihče ne hodi. Razen turistov. Teh skoraj ni. Mamica s hčerko, avstralski turistki, gresta na isto pot, kot midva. Oni dve ne čakata, da uradnik dobi ključe za avto od šefa. Rezultat? Pred nama sta v mestni hiši.

Na otoku, ki šteje šest tisoč prebivalcev ni kriminala. Absolutno nič, pravijo viri. Ampak. Otok dobiva pomoč iz tujine. Pomoči ne smeš zavrniti, mar ne? Naštel sem 8 (z besedo: osem) policijskih avtomobilov na atolu, kjer je praktično ena sama cesta. Mislim, da nimajo zaposlenih niti pet policistov in vprašanje je ali imajo vsi vozniški izpit (avtošole nisva videla). Verjetno je Tuvalu država z najboljšim (ali vsaj največjim) policijskim avtoparkom per capita. Da bi se Slovenija lahko primerjala s Tuvalujem, bi morala imeti 2.800 policijskih avtomobilov. In ne bi smela imeti več kot nekaj deset cest.

Včeraj nama je carinica omenila, da so dobili pošiljko tajvanskega piva. Midva ga bi testirala, ne pomnim, da sem že pil tajvansko pivo. Carinica ve, da je na otoku, ker je delala carinsko deklaracijo, ne ve pa kje se ga da kupiti. Pa greva od Poncija do Pilata in iščeva tajvansko pivo. Ne najdeva ga. Večinoma niti kakršnega koli piva ne najdeva. Na koncu iz obupa kupiva holandsko pivo s 16,3% alkohola. Tudi tako močnega piva ne pomnim, da bi že kdaj pil. Vsaj nekaj novega.

pred nami državne ustanove

dacar naju je peljal najprej do pekarnice, potem pa še do town council; vse v rok službe ...to so Polinezijski-ustrežljivi, druga kultura kot npr. na Fidžiju;

town council-tukaj sva plačala sidranje na ostalih otokih tega atola

ATM, vendar ne dela na tuje kartice

tukaj kupila pecivo, podobno kot krof: testo z marmelado; Tone pa si je privoščil paniran ražnjič s piščancem in čebulo

na mopedu se vozi od pizze do kolačev

menda je na tem otoku 10 mini črpalk

večji supermarket-svaštarnica

odličen plavajoči ponton, v zavetju

malce širijo obalo

črni oblaki pred nevihto; ko sem dacarja vprašala kakšno je vreme napovedano za danes je rekel, da po kosilu bo vse jasno

nizozemsko pivo s 16,3 alkohola sva zvečer testirala: po okusu, meni osebno, zelo zanič

10. oktober 2025, petek

Funafuti, Tuvalu

Danes je Fiji Day, nacionalni praznik na Fidžiju. Fidžijska zastava vihra tudi na letališču na Funafutiju. Pa ne zato, ker je (uspešno) pristalo fidžijsko letalo. Razlog je fidžijsko osebje hotela poleg letališča. Oni proslavljajo in na najino žalost danes njihova oštarija ni odprta. Ne samo ob nedeljah, tudi ob praznikih se ne dela! In ni važno, kje si.

In ko smo že pri letališču, pristanek letala od blizu je zanimiv. Pa ne zaradi letala, ampak zaradi množice motoristov, ki jim cesto zaprejo za ta čas. Podobno kot v Gibraltarju. Oglasi se sirena in zapre se rampa. Letalo pristane ali vzleti in spet se oglasi sirena in cesta preko piste je odprta. Voila! Cel dogodek sva si ogledala iz kafiča poleg piste in srkala kavo (piva niso prodajali). Hja, prostora za (mednarodno) letališče na atolu ni veliko in ko so ga Američani med drugo svetovno vojno zgradili za napad na Japonsko (predvsem, da bi zavzeli Tarawo), niso razmišljali, koliko ljudi se bo leta 2025 vsako minuto z motorinčki vozilo preko piste.

Ko je vse mimo, odšpancirava do pošte po razglednice in znamke. Tuvalu namreč spada med najmanj razvite države (podobno, kot Slovenija), kjer se še da kupiti in poslati razglednice z nalepljeno poštno znamko. Pravzaprav so tuvaljske poštne znamke numizmatično ene najbolj cenjenih (slovenske niso).

Da pa kmalu ne bo več tako, kaže dejstvo, da na otoku s šest tisoč prebivalci, dolgem le nekaj kilometrov, širokem nekaj deset metrov in visokem zgolj nekaj metrov, polagajo optični kabel. To pomeni, da bodo tudi Tuvalujčani lahko pošiljali elektronske razglednice direktno preko optične povezave (zdaj jih lahko le preko omrežja 4G ali Starlinka). No, Starlink je precej razširjen in pred cerkvijo se nanj priključiva po privzetih nastavitvah. Najprej sem mislil, da je fajmošter toliko nepodkovan v tehniki, da je pozabil na kodiranje signala, pa sem kmalu spoznal, da je toliko prefrigan, kako pridobiti mladež (ki jim doma starši omejijo dostop do neta) pod svoje okrilje. Sproti jih lahko tudi preveri, kaj gledajo in s kom se četajo. Komunikacija po privzetih nastavitvah namreč ni kodirana. Zato pa je tuvaljska spletna domena (.tv) ena najbolj zaželenih in najdražjih na svetu.

Nekaj pa tuvalujčanom še ne gre najbolje od rok. Nikjer ne vedo nič o tajvanskem pivu, ki je bilo pred kratkim uvoženo na otok. Še huje, nikjer se niti ne da dobiti piva ob kosilu. Potem, ko otok prečesava po dolgem in počez, končno prideva do tiste oštarije, kot včeraj. Vendar. Imajo le še eno pivo. In veliko kokakole. No, počez sva otok prehodila le teoretično, ker je na otoku samo ena cesta. Le na najširšem delu sta dve. In letališče.

Vse na Tuvaluju naj bi bilo drago, pa se nama ni zdelo. Pivo, na primer, je za Polinezijo smešno poceni, manj kot 2 evra v Beer Gardnu, pravzaprav diskoteki. Že na poceni Fidžiju je bilo dražje, v Francoski Polineziji pa sploh.

Ker smo pri cenah. Med hojo so mi razpadle japanke. Nadaljeval sem bos. Načeloma to ni problem, le ko je treba prečkati (črn) asfalt, peče pod nogami. Peče! Pa si kupim nove. Potrebujem jih le toliko, da pridem do barke. 4,50 evra so mi vzeli za japanke. Mislim, da to ni pretirano drago.

Danes so bile gospe in gospodične oblečene drugače, kot včeraj (pri fantih nisem opazil razlike). Na glavi so nosile venček iz rož in okoli bokov so imele zavite paree. Pa sva jih pobarala, zakaj tako? Odgovor strumen: danes je petek. Po dodatnem zaslišanju so razložile, da se počasi pripravljajo na vikend. Casual Friday. Hja, mi smo to imeli nekoč v službi. V petek na delovnem mestu nismo nosili kravate okoli vratu. Ampak, da je "casual Friday" tukaj, ko so itak vsi ves čas v jankah?

Popoldan gre Vesna pod vodo. Morje je toplo, precej toplejše, kot na Fidžiju. Morda celo pretoplo, 29 stopinj ima. Verjetno tudi zato ni bilo kaj dosti za videti.

ravno dobro prideva na obalo, ko prileti nevihta; skupaj s srednješolko in psom čakamo pod cerkvino streho, da mine dež... in, ko se deklica dvigne, se midva tudi =

domačini že vedo kdaj je čas za premik

avion iz Fidžija je pristal; nisem edina, ki fotkam

optika na Tuvalu

po pristanku se sprosti cesta in cela kolona motoristov se vali na vse konce

majhno letališče za majhno državo ...čakalnica je videti čisto nova, pa očitno imajo tudi duty free...

na pošti sem napisala razglednici in upam, da najdejo Slovenijo

Tonetu so razpadle japanke tako, da je moral hoditi bos dokler nisva uspela najti novih (problem številke)

tukaj otroci še vedno skačejo in plezajo po drevesih

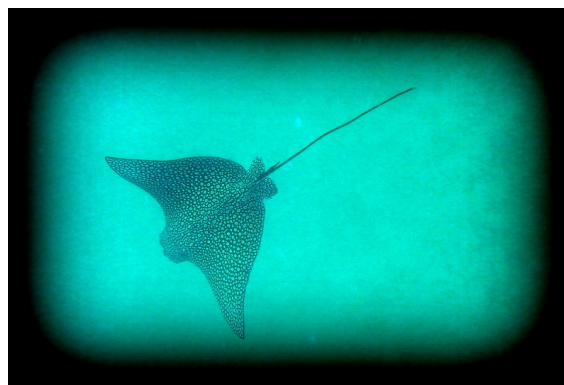
ker je pri kitajcu zmanjkalo piva, sva šla v pivnico... kar nekaj skupaj nametano, verjetno je zvečer pa kar živahno ... ampak dobila sva hladno pivo za malo denarja - od te vročine 31C človek dehidrira

mama se muči, da bi sklatila dol z drevesa bread fruit

danes je petek in se lahko oblečejo kakor jim ustreza, z vsemi dodatki ...prav lepi so ti venčki

danes bila v vodi le dobro uro; kalna voda, nič kaj dosti koral; bo treba kje drugje snorkljati; lepega skata sem za trenutek videla pod seboj

11. oktober 2025, sobota

Funafuti, Tuvalu

Izlet na obalo je v popoldanskih urah. Najprej greva po kruh. To je itak edini vzrok, zakaj morava na obalo. Kruha ne dobiva, izveva pa kje lahko pustiva smeti. Še bolje. Kruh lahko v končni fazi spečeva sama, smeti ne moreva uničiti sama. To naju je tako izčrpalo, da se usedeva v edinem, nama poznanem baru s pivom. Kar neklaj jih spijs, da nadoknadi s kože izhlapeli primanjkljaj vlage.

Potem se odpraviva na kosilo. Ampak. Vmes srečava barček, poln lokalne mladeži. Barček, kjer imajo tajvansko pivo. Najina reakcija je jasna., Ampak. Imajo tajvansko pivo s šestimi različnimi okusi. Spet je reakcija po pričakovanju. In v barčku je množica mladeži, ki kar tekmuje v dveh kategorijah. Prva je, koliko lahko posameznik popije in druga, kaj vse se lahko pogovori z Evropejcem. Šele po mnogih rundah in mnogih omaganih članih lokalne ekipe končno uspeva nadaljevati pot do oštarije s kosilom. Oštarije, ki je uradno zaprta in se v konkretnem primeru odpre samo za naju.

Potem pa po kruh. Prva pekarna je zaprta, druga pekarna je zaprta. In ko tako sediva kot kup nesreče pred vrati (zaprte) tretje pekarnice, se pripelje Berlinčan in naju pobara, zakaj sva tako žalostna. Razgovor se nadaljuje čez cesto. V Beer Gardnu. In konča tik pred mrakom, ko se sogovornik usede na moped in odpelje v nekaj sto metrov oddaljeno pekarno in vrne s kruhom za naju. Voila!

naša Mala

fantje trenirajo ragbi

v lokalu sunrise zgovorni 23letnik iz sosednjega otoka

je dal Tonetu venček za spomin

tudi tukaj biljard zanimiv za mladino; so pa danes igrale predvsem dekleta

Taiwansko pivo z različnimi okusi: mango, grozdje, med ipd ... meni najbolj všeč mangov okus

goverment house brez kakšne hude ograje in blišča

med potjo srečava pujsa, ki se sprehaja po cesti in letališki stezi

danes je noro vroče, sonce pripeka, menda je 31C vendar občutek je vsaj 35C

na mopedih se vozi vse kar je možno ... tudi bonito

grobnice pred hišo: pes se hladi na ploščicah

le kaj bi lahko bilo outlet liquor ?

12. oktober 2025, nedelja

Funafuti, Tuvalu

Danes bi se igrali menjalnico. Axel ima višek avstralskih dolarjev, midva imava višek evrov. On ne ve, kaj bi z njimi, ker zapušča dežele, kjer je ta valuta plačilno sredstvo in midva ne potrebujeva evrov na tem koncu sveta. Menjava je rešitev. Itak gre pa za pocket money.

Ampak. Dopoldan neskončno dežuje in šele sredi popoldneva se vreme toliko umiri, da se lahko odpeljem na obalo in na pontonu izvedem transakcijo.

Vesna se je danes spravila službovati, jaz se držim krščanske zapovedi in ob nedeljah ne delam. Točneje, to nedeljo ne delam.

Po otoku nimava kam iti, vse je zaprto. Duše so skoncentrirane v nekaj različnih cerkvah, vse ostalo je mesto duhov. Nič se ne sme početi. Zapovedano. Upam, da me ne zaprejo, ker sem se vozil z dingijem. No, če se to tukaj šteje kot delo? Na Tongi se.

Za zajtrk ni bila riba, za kosilo ni bila riba in za večerjo ni bila riba. Privoščila sva si razkošje, nedelja je.

danes večino dneva dežuje, uliva....

v raznorazne posode zbirava deževnico, kakšnih 50 litrov sva jo pa nabrala, bi jo še več, če bi se prej spomnila

13. oktober 2025, ponedeljek

Funafuti, Tuvalu

Zjutraj je še deževno, potem se počasi začne jasni. Vetra ni. Odsidrava se in odplujeva proti otočku na severu atola. V dobri uri sva tam. Vetra skoraj ni napovedanega in to sidrišče bi znalo biti v takem vremenu primerno tudi za prespati. Morje je lepo in Vesna se takoj odpravi pod vodo. Ampak, morje je lepo od zunaj. Znotraj je prazno, okamenelo, očitno posledica ciklona izpred nekaj let.

Jaz ostanem na barki in delam vodo. Nazadnje sva v Nawi marini natočila vodo za tuširanje in dopolnila zaloge pitne vode naslednji dan med motoriranjem. Okoli 250 litrov jo naredim v tank in slabih 30 litrov v steklenice. Poraba vode za pitje, ki je pri tej temperaturi in vlagi tipično okoli tri litre na osebo na dan, je bila zaradi postopanja po otoku precej reducirana. Razliko je nadoknadilo pivo na trdnih tleh.

Mimo priplavata Tajvanec in Korejčan, člana kaj-vem-kakšne mednarodne ekološke odprave. Službeno sta tukaj in ob ponedeljkih očitno ne delajo. Na ta otoček sta s skupino priplula na oddih. Na snorklanje. Hja, dobro sta se znašla v življenju. Ko sem bil jaz v njunih letih (v dvajsetih), sem študiral in delal. Malo sem jima fouš...

Po žehti je na vrsti roštilj. Dolgo že ni bilo prilike za to. Danes sta lokacija in vreme končno primerna. O ribi nisva niti razmišljala!

pred tem otočkom sva sidrana

na obali nekaj objektov, nekateri pravijo, da so vikendi

čez dan vozijo izletnike, kar jih je ...turistov se ravno ne tare na Tuvaluju

za spremembo je bilo tukaj veliko parrot fish, različnih barv

je bilo danes tako močno sonce, da se mi je včasih prav bleščalo in nisem dobro videla; mislim, da je nudibranch

koliko pajčevine

korale, kot bi bila v okamenelem gozdu...vse mrtvo

našla kakšnih pet primerkov te vrste korale in nič drugega na tem koncu

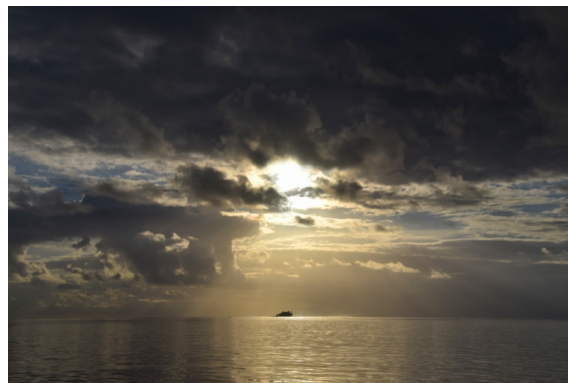

zelo lepo rdečkasto hobotnico sem videla, kar ni se hotela kaj dosti pokazati

dve urici snorkljanja dovolj za danes ...je pa morje tako toplo, da se nisem čisto nič ohladila, še pregrela sem se ... že pogrešam Fiji

po dobri kočerji (debel steak, sladki krompir, jajčevci, solata) naju je pričakal še lep zaključek dneva...odkar sva prišla na ta konec atola, ni bilo dežja !

14. oktober 2025, torek

Funafuti, Tuvalu

Ponoči je bilo nekaj sapice in se je dobro spalo. Dan je sončen, primeren za premik po atolu, zapolnjenim z minami (koralnimi glavami). Vendar ni bilo, kot sem pričakoval. Kumulusi na nebu odsevajo v morju in podvodne pasti so zelo slabo vidne. Navtične karte so pač, kakršne so. Kanal do luke je dobro kartiran, celo nekaj polic je zapičenih na ovirah. Ostalo je pa bolj tako-tako. Plujem po satelitskih slikah, zadnji dve milji je Vesna na premcu in skupaj oprezava za mnogimi ovirami. Uspešno se jim izogneva.

Sidrava se v 17 metrov globoko vodo, ki je sicer lepe turkizne barve, vendar ne bistra. Očitno so kamnine v okolici take, da se topijo v vodi. Vidljivost je le nekaj metrov, premalo, da bi videla na dno, kam vreči sidro. Sidrava se po sonarju.

Vesna se odpravi v snorklarijo, vendar že pogled z barke ni ravno ohrabrujoč. Pa tokrat na srečo prvi vtis ni bil najpomembnejši vtis. Snorklanje je bilo v redu, videla je mini šarkija in maks školjko. Tako školjko, kot so jo imeli v akvariju, ki sva si jo ogledala prvi dan na Funafutiju. Morsko življenje je drugačno, kot na Fidžiju. To ji je zanimivo. In še nekaj je drugače, kot na Fidžiju. Morje je že tako toplo, da je že malo moteče. Ko voda teče preko grebena, na katerem se lomijo oceanski valovi, se segreje kot v termah. Tega na Fidžiju ni bilo.

sidrana pred otočkom Mateika

opoldne (če je sončno) so vedno zelo lepi oblaki

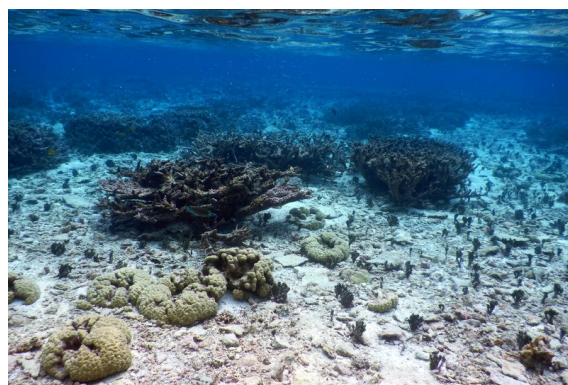
najprej plavala ob otočku Mateika do reefa ...

...pa do sredine tega otočka

največ vsega je bilo na reefu: od rib do koral

korale se počasi obnovljajo ... leta 2020 je bil ciklon Tino, ki je kar krepko rušil , posledice tudi pod vodo

surgeonfish - Achilles tang Acanthurus achilles

že včeraj in danes so povsod več ali manj te vrste koral (mrtve), kot opustošena okamenela drevesa

kreпка porcijska riba-Bluefin trevally

red coris wrasse

lep majhen leopard wrasse

eno samo gigantsko školjko sem videla...ni čudno, da jih gojijo

15. oktober 2025, sreda

Funafuti, Tuvalu

Danes se odločiva ostati na mestu, kjer sva že od včeraj. Vesna bi rada presnorklala še tisti konec, ki je na NFL označen kot super-truper snorklarija. Z dingijem jo odpeljem tja, ni ravno blizu. V treh urah potem priplava nazaj in pove, da je tam še najslabše na tem koncu atola. Jah, okusi so različni.

Zato pa polomiva veslo. Na pol je počilo. Da ga ne bi izgubila, nimava vesel nataknenih na strani, ampak ležijo na dnu dingija. Očitno je bil Vesnin odziv, ko se je kobacala v vodo, premočan. Celo njeno snorklanje sem se potem ubadal s tem, kako ga popraviti. Vstavil sem protezo (plastično ploščico za mešanje barve), jo privil s štirimi vijaki in nato prelomljen del na debelo namazal z epoxy lepilom. Če bo držalo, bomo pa videli.

Pred dvema dnevoma sva imela proizvodnjo in stekleničenje vode ter žehto. Danes jo dokončava. Vzrok je enostaven. Na tem delu atola Funafuti sva sama in z generatorjem nikogar ne motiva. Vode imava, mislim, tako dovolj do naslednje države.

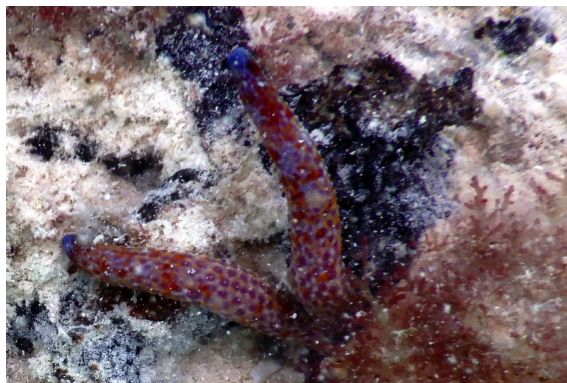
Tone me pelje z dingijem na drug otok

še malo naprej od tukaj me je odložil ...preplavala oba bližnja otoka po dolgem plus oba reefa ... preveč, prenaporno plavati ves čas pri temperaturi morja 29,5C, ponekod so še dodatni vroči tokovi

zelo glasen heron

pod enim kamnom najdem morsko zvezdo; malce ji pomagam se osvoboditi kamna

in potem vidim, da ji manjka en cel krak; je pa majhna, max 10cm in živahnih barv

ampak ta vrsta koral mi ne gre iz glave...so kot okamenela drevesa v kakšnem fantazijskem filmu

picasso triggerfish ...v drugi barvni različici

običajno vidim to vrsto picasso

napredek: danes spet našla eno samcato gigantsko školjko in kar nekaj praznih velikih lupin

ogromne jate

Labroides pectoralis-kar dolgo sem jo lovila, da sem uspela narediti posnetek; Blackspot cleaner wrasse

ogromna jata parrot fish, različnih barv

16. oktober 2025, četrtek

Funafuti, Tuvalu

Sonce imava opoldne točno nad glavo. To se pozna predvsem na dveh stvareh. Na mojem ožganem nosu in proizvodnji sončnih celic. Danes sem videl, da so naše 7 let stare, nominalno deklarirane kot 600 W celice, proizvajale celih 550 W. To se še ni zgodilo, vsaj pomnim ne. V Sredozemlju spomladi je bila proizvodnja nekje do 400 W, pozimi pol tega. Kar se druge stvari tiče, mojega nosu, to sem že velikokrat videl. Ampak. Kmalu se bova premaknila iz pomladi v jesen, iz južne na severno poloblo, in akumulatorji se bodo spet polnili bolj neekološko. Moj nos pa bo vseeno še vedno hitro ožgan.

Opoldne se premakneva na sidrišče pred mestom, kjer sva že bila. Tri jadrnice so že tam in se morava malo prilagoditi. Zadnjič sva bila sama, ko sva se sidrala. Prilagodiva se pa tako, da ne vrževa sidra kar takoj, ampak malo zaokroživa med sidranimi barkami in namesto v 10 m, se sidrava v 6 m globine, sama mivka, popolnoma brez koralnih glav. Hja, včasih se splača malo iskati pravo mesto.

Kakor danes pravi vremenska napoved, bova jutri izplula. Ampak. To je šele jutri in jutri bo napoved lahko drugačna.

pa še ena včerajšnja

pa še ena fotka z venčkom

tudi tukaj otroci nosijo uniforme

grobnice ali so pred hišami ali kar tako

17. oktober 2025, petek

Funafuti, Tuvalu

Takoj zjutraj greva na customse, da narediva odjavo iz države. Ob devetih sva z dingijem v luki. Najprej skočiva po kruh v bližnjo pekarno. Ja, kje pa sta bila prej, nama odvrnejo. Ob osmih zjutraj smo prodali zadnji hlebec. No, po malo pregovarjanja, gastarbeiter iz Fidžija le najde še en hlebec.

Potem greva do carinice. Urad se odpre ob devetih zjutraj z upoštevanjem akademske četrt, jasno. Island time. Ko gospa pride v službo, je še čisto zmedena, nič ji ni jasno, piše napačne papirje in ko jo pobarava, če lahko pokliče še imigracionista, kot je obljubila ob najinem prihodu, zajeclja, da je gospod danes sila zaseden in da bova pač morala osebno do njega na drugi konec mesta. Eno miljo z dingijem. Zakomplicira se tudi pri plačilu taks. Ona ne sprejema plačil. To morava narediti tam, kjer je stacioniran imigracionist. In zakaj bi potem on hodil sem štempljati potne liste? Niso ravno vzor organiziranosti. Da malo popravi vtis, naju na koncu oba objame in poljubi na lice. Hja...

Zakomplicira se tudi pri plačilu v največji državni zgradbi na otoku. Gospod, ki bi to moral narediti, je šel k zdravniku in ni jasno, kdaj se vrne. Gospa, ki kao ne zna in nima pooblastil prejeti denar od naju, predlaga, da prideva v ponedeljek. Če je pa res nujno, pa popoldan. Mislim, da je iz najin视角 pogledov razbrala, da nama njeni predlogi ne dišijo. In potem je to znala in smela narediti tudi sama. Ampak, počasi.

Še počasnejši je bil imigracionist. Tako počasi se ne giblje niti lenjivec. Kako počasen je šele, kadar ni polno zaseden? Kakorkoli, da je poštempljal dva potna lista, je potreboval krepke četrt ure. Le koliko časa to počne, ko prileti poln avion? Torej: za enostaven clear-out sva potrebovala dve uri, pri čemer sva bila edini stranki.

V kitajskem marketu potem kupiva avstralski kruh po avstralski ceni in za avstralske dolarje. In še nekaj malenkosti. Tudi za avstralske dolarje. V kešu. Bogatija! Še skok v dingi in opoldne sva odsidrava. Odropotava preko lagune in v popolni bonaci ropotava dalje proti severu. Tako naj bi bilo vsaj še en dan, potem bova iz SPCZ in tam naj bi srečala veter.

predšolski otroci se zabavajo brez budnega nadzora staršev; je pa kar dosti psov na otoku v primerjavi s Fidžijem

taki plakati pa visijo v goverment prostorih

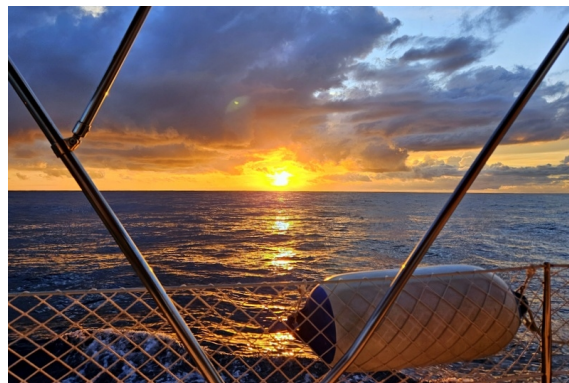
na pontonu vsak dan čistijo ribe

očitno je sedaj sezona yellowfin tune

..in potem sta nama ponujala vsaj en kos tune-sem se lepo zahvalila, da imam še v zmrzovalniku in v kozarcih ...

po desetih dneh sva se od Tuvaluja poslovila, s carinico celo objela in poljubila (na vsako stran lica enkrat, vsak) ... ma, polinezijci so luštni ljudje...

ti črni oblaki so prinesli k sreči le nekaj kapelj dežja ...

18. oktober 2025, sobota

Tuvalu - Kiribati 1. dan

Prvi dan je pravzaprav prvi in pol dan. Nič se ne dogaja vse odkar sva se včeraj odsidrala. Ribe loviti je strogo prepovedano. Še posebej, ko je Vesna vse te dni na lastne oči videvala, kako so domačini kar po tekočem traku iz morja vlekli 20 kg rumeno plavute tune. Spomini na neskončne količine mesa, ki ga je potem potrebno pojesti, so še preveč živi.

Vetra ni. Danes se je pokazal za uro ali dve, za 3 Bf ga je bilo, to je pa tudi vse. Šele jutri prideva v področje pasatov. Motor brni ves čas.

In z njim se vrti alternator. In proizvaja elektriko, preveč je proizvaja. Pa ga trimam in trimam, a kaj dosti ne pomaga. Regulator javlja eno nelogično napako, ne kaže obratov, kot bi bilo treba in nikakor noče zapustiti bulk načina filanja akumulatorjev. Balmar, ameriška jajca. Najdražja jajca na tržišču, primerljiva samo s holandskimi jajci, Victron po imenu.

Očitno se bo potrebno znebiti nekaj dolarčkov in kupiti novega, drugačnega. Ampak kje? In kam naj ga pošljejo? Marshallovi otoki, ki so bili pred leti yacht-in-transit oaza z ameriško pošto kot poceni dostavljalcem paketov, to niso več. Kiribati nikoli niso bili. Mikronezija? Guam? Hja, če gledam samo tako, s prstom po zemljevidu, je to enostavno, če moram pa do takrat uporabljati nedelujoči regulator je pa to že drugačna zgodba. Zgodba, kjer dajatve lokalnim cesarjem ne nastopajo v glavni vlogi.

sončni zahod v kombinaciji s črnimi oblaki

19. oktober 2025, nedelja

Tuvalu - Kiribati 2. dan

Odkar sva zapustila Funafuti, nisva videla nikogar. Niti midva, niti najini instrumenti. Pacifik je tako velik in tako prazen...

Včeraj ni bilo vetra, polnila sva akumulatorje. Dopoldan je sončno in spet polniva akumulatorje. Že ponoči se je počasi začel sramežljivo dvigovati severovzhodnik. Med 2 in 3 Bf ga je bilo, ostra orca. Napredovala sva temu primerno počasi. Sva pa zato lahko spala v kabinah, ker ni bilo hrupa motorja. Opoldne pa se je jakost vetra le spremenila na 4 Bf in hitrost Male na sedem do osem vozlov. Po vodi. Imava pa dokaj močan tok, ki teče proti jugozahodu in dejanska hitrost proti cilju je le okoli sedmice. In ta tok naju bo po napovedi oviral vse do Tarawe. Zadnji dan naj bi ga bilo okoli dva in pol vozla. Upam, da naju ne odnese mimo otoka. Tudi vetra bo po napovedi vedno več, 5-6 Bf. In temu primerno visoki valovi, sic!

Za kosilo jeva meso. Ribolov je še vedno prepovedan.

Nedelja je in dobil sem en službeni mail. Ja, tudi to se zgodi. In tudi mail od Starlinka. Račun, jasno. Ker sva v mednarodnih vodah, plačujeva po porabi, 1,80 evra na GB. Inmarsat broadband, najin prejšnji internet na pasažah, je stal enajst tisočkrat več. Danes je to nepredstavljivo.

nekaj utrinkov s plovbe

Tone je že zamenjal Tuvalujsko zastavo za Kiribatsko ter dodal še Qflaf ...

20. oktober 2025, ponedeljek

Tuvalu - Kiribati 3. dan

Vetra je zvečer veliko, 5 bf orca in jadra skrajšam na viharo velikost. Še vedno plujeva s šestimi vozli, kar je za ponoči, ko oba spiva čisto v redu. Ampak. Po nekaj urah spanja me zbudi opletanje glavnega jadra. Ponoči očitno tudi veter spi. V 3-4 Bf imava zunaj občutno premalo plahte. Nadaljujeva torej s skoraj polnimi jadri in šele z dnevom se veter toliko dvigne, da jih je ponovno potrebno krajšati. 4 Bf bočnega vetra je ves dan, le smer se počasi spreminja in popoldan imava veter že rahlo od zadaj. Hitrost Male je, razumljivo, solidna.

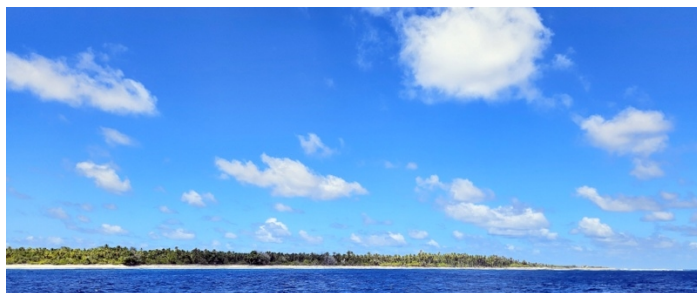
Že drugič na tej poti sem opazil, da se je Starlink rebootal. Prvič nisem bil pozoren, sedaj se je pa to zgodilo takrat, ko sva vplula v kiribaške teritorialne vode. Slučajnost ali pa se mora ob spremembi države restartati?

Vala imava okoli meter in Vesna se pritožuje, da ne more kuhati. Ampak. Ravno ob enih popoldan se nama na pot postavi Tamana, najbolj južni izmed otokov Gilbertovega otočja, Najbolj južni kiribaški otok. To je dobri dve miljii dolg otoček, brez lagune, z dobrih tisoč prebivalci, letališčem in cerkvijo. Ravno prav velik, da se v njegovem zavetrju lahko skuha in poje enostavna južina. Dobri dve miljii pomeni v prevodu dvajset minut. Časa ni veliko, v tem času je otoček potrebno tudi temeljito pofotkati. Mimo naslednjih dveh bova plula ponoči in ne bo prilike za fotografiranje. Na teh otokih se ne smeva ustavljati, dokler ne opraviva vstopnih formalnosti na Tarawi.

Še opomba glede kosila. Ker je ribolov na Mali do nadaljnjega prepovedan z ustavo, ne jeva pašte s tuno, ampak pašto ala carbonara.

pred nami otoček Tamana

otok Tamana je nizek otok

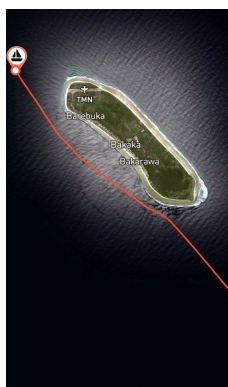
hja in kot ponavadi, je cerkev vedno največja, najvišja stavba na otoku

pogled na obalo

danes po dolgem času carbonara z veliko pancete

takole sva plula ob otoku-čim bližje, da je bilo manj vala

pogled na obalo

na otoku ni možno sidrati, zato vso robo dovažajo s pomožnimi čolni

natovarjanje na pomožni čoln

ribiča

poseka je zaradi letališča

morje kar valovito

21. oktober 2025, torek

Tuvalu - Kiribati 4. dan

Tuna tudi danes ni na jedilniku. Lovopust ostaja v veljavi.

Te dni imava precej več vetra in predvsem precej več vala. Spanje v tako zibajoči barki ni najbolj enostavno. Še posebej ne, ko vijugava med atoli. Kartirani so tako-tako, le satelitskim slikam lahko zaupam. Za nameček mi ne dela radar. To sem ugotovil šele potem, ko sem ga potreboval in sem ga hotel vključiti. Bom videl, ali ga bom lahko sam popravil na naslednjem sidrišču. Brez rezervnih delov. Ponoči sem tako plul miljo bolj stran od potopljenega reefa, kot bi bilo potrebno. Zirh-je-zihr. Danes sva plula še za dvema takima atoloma in ponoči naju čaka še en.

Med otoki greva oba spat. Koliko pa dejansko spiva zaradi rolanja, je pa že druga zgodba. Ko sva pa blizu atola in ker sem brez radarja, ostajam buden. Celo noč sem bil tako buden, Vesna me je zamenjala šele ob pol šestih zjutraj, ko se je začelo daniti. Rolanje me je zbudilo dve uri kasneje. Mah, ne vem, ali mi je tako življenje všeč? Se mi zdi, da sem že malo prestar za to.

Kakorkoli, jutri, računam, bova sidrana pred luko Betio na Tarawi.

za spremembo sončni vzhod, zvečer pa sva spet prečkala ekvator in pozabila fotkati

22. oktober 2025, sredo

Tuvalu - Kiribati 5. dan

Zvečer sva prečkala ekvator. Že desetič z Malo. Tista prečkanja z Airbusom ne štejejo.

Do jutra je bilo jadranje znosno, potem se je dvignil veter in večino časa vztrajal na 6 Bf. Pa to niti ni problem, saj je bil polkrmni. Dvignil se je tudi val in naju brez usmiljenja rolal. Napovedani tok, ki bi moral zgladiti valove, se na napoved ni odzval.

Ampak, kot se je kasneje jasno izkazalo, to niti ni bilo najhujše. Plovba skozi prehod v atol je bila, hmmm... stresna. Flood tide in 6 Bf vetra iz lagune (dolge več kot 10 milj) je naredilo neusmiljen rolercoaster. Kratek, strm in visok val naju je tako ustavljal, da sem v enem trenutku videl celo našo peno, kako se premika naprej. Ker se pena ni premikala proti vetru iz enostavnega fizikalnega vzroka, je bila edina logična razlaga, da je Mala plula ritensko. Ali pa zakoni relativnosti ne držijo!

Kakorkoli, za miljo in pol dolg prehod, kjer nama je tok pomagal, sva potrebovala krepko uro. Krepko uro sila neprijetnega nabijanja v valove in padanja v luknje med valovi.

Na sidrišču se sidrava za večjo ladjo in je presenetljivo mirno. Vse dokler... se ta ladja ne odsidra in izpluje. Takrat se začne rolercoaster. Potem pridejo uradniki, pilotski čoln jih je pripeljal. Ampak. Le tri od petih si upajo prestopiti na Malo. Ko smo bili bok ob bok, je bila Mala nekaj časa meter višja, nekaj časa meter nižja. Landing v takih pogojih je še težji, kot v Vuda marini, zato teti imigracionistki ni zameriti, če je bilo dovolj, da sem ji podal potna lista preko morja, da jih je žigosala. Ko šljivi face recognition! Tudi biosekuritista ni bilo in ni nama bilo potrebno razlagati ničesar o hrani, ki je za njegov otok sila nevarna in bi jo moral zapleniti.

Na tem sidrišču ni za ostati. Prestaviva se. In spet je plovba naporna. Proti vetru, proti valu, nekam v vsaj malo zatišno lego. Pred parlamentom na Tarawi je mirno. Kako drugače, kot v Deželici. Max mi je dal tracke. In če je on prišel, ne da bi nasedel v plitvi laguni, bova menda tudi midva. Vidljivost v vodo je namreč nična, nekaj deset centimetrov in konec.

Glede na vse skupaj se bo nocoj počitek prilegel!

zadnje ure plovbe so bile naporne za Malo in kapitana ...nabijanje v val nonstop....

veliko ribiških in tovornih ladij

točno 5 dni sva potrebovala za 744nm, odkar sva imela veter, je bila Mala kar hitra

pogled iz kokpita medtem, ko čakava uradnike (pred nami je bila ena tovorna ladja)

na sidrišču tudi razbite ladje

uradnikom ni bilo lahko priti in odditi z Male, zoprn val nonstop

potem sva se prestavila sedem milj naprej pred parlament

domačini z lokalnim čolnom

23. oktober 2025, četrtek

Tarawa, Kiribati

Spala sva kot otroka. Ne vem ali zato, ker sva bila utrujena od zadnjih dni plovbe ali pa zato, ker nama gre že malo na otročje.

Birokratski mlini meljejo počasi. To vemo vsi. In vsi upamo, da v našem primeru bo pa drugače. Pa največkrat ni. Tudi tukaj je tako. Včeraj sva se klirala in imigracionistke nisva videla, da bi jo pobarala za dovoljenje za otok Abaiang. Ko sva za to pobarala carinico, je bil odgovor birokratski: "Pokličite VHF 16". Tam se itak ne javljajo. Potem sva že včeraj začela, danes nadaljevala, z poizvedovanjem, kje in kako ta ferdamani permit sploh lahko dobiva. Lokalec iz otoka Abaiang, ki naju vabi na obisk že nekaj dni, je celo rekel, da ima prijatelja pri imigracionistih in da bo permit takoj (ne prej, kot v eni uri, ker so uradniki počasni, še doda).

Permita ni bilo, jasno. Na maile, WhatsApp, Facebooke in podobna sranja, se ne javljajo. Pa odpeljem popoldan Vesno na obalo, usede se na lokalni minibus in odpelje do imigracionistov. Permit? Ne, gospa, sploh ne vemo, da čakate na permit. Dajte vlogo. Že včeraj sva jo dala, skupaj s potnimi listi. Aha, potem jo pa dopolnite s fotokopijami tega in onega. Pogovor se zaključi z njeno izjavo, da za izdajo (rutinskega) permita potrebujejo tri dni. Delovne dni.

Jaz se ukvarjam z bilge pumpo, ki ne dela. Zarostala je. Razstavim jo hitro, očistim in namažem tudi, pri sestavljanju pa odkrivam nove in nove tehnike, kako spraviti krtačke okoli rotorja. Nobena ni uspešna. Ko po nekaj urah ena metoda končno je uspešna, je ohišje sestavljeno narobe. Ponovi vajo, Tonček! In ker spet ni v redu, še enkrat in še enkrat in še enkrat... Vmes naredim kratek stik na testnem poligonu in skurim varovalko. Tri so v serijo in pregorela je tista, do katere je najtežje priti. Če so uradniki počasni, je Murphy hiter! Kakorkoli, ob sončnem zahodu je pumpa zmontirana in dela.

Za danes planirani roštilj je prestavljen v nejasno prihodnost...

Tone me odpelje na obalo, sam pa nazaj popravljati barko

za spremembo kar urejen dostop na obalo

pontoni so videti dokaj novi, menda Japonci uredili

registrska tablica na Kiribati, lahko bi imeli vsaj svojo zastavo na njej, saj je lepa

nazaj grede se ustavim v supermallu kjer imajo vse, razen sveže zelenjave in sadja (ok imeli jabolka, pomaranče in hruške); celo s kreditno kartico sem lahko plačala

med vožnjo v natrpanem busu sem opazovala okolico: same smeti vsepovsod; žalostno;

Mala je kar daleč ven sidrana na petih metrih, bližje bolj težko, ker je plitvo

je bil pa lep sončen dan, zelo vroče...ne pade pod 30C čez dan; voda je pa take mlečne barve, vidljivost je nič; je pa lep kontrast na fotkah med morjem in nebom

24. oktober 2025, petek**Tarawa, Kiribati**

Doma sva in počivava. Na obalo se nama ne ljubi kar tako, na sprehod. Po permit pa tudi ne moreva. Na mail, kdaj ga bodo pripravili, so jezno odgovorili, da še niso minili trije (delovni) dnevi. Vlogo sva oddala v sredo, danes je tretji dan. Naslednja dva dneva sta nedelovna. Kakorkoli že štejejo dneve, v ponedeljek bi ta permit le morala dobiti.

Počitek izkoristiva za branje in iskanje informacij o Marshallovih otokih, za katere sva se že skoraj (no, ne še čisto) odločila, da bodo najina naslednja destinacija. In kot berem, tudi tam traja in traja, da dobiva "Permit for Outer Islands". Točneje, permite. Za vsak atol svojega. Ko sva bila prejšnjič, nama je popravilo bošpumpo in posledično časovna stiska preprečila obisk zunanjih atolov. Letos bi to rada nadoknadila.

Za kosilo je roštilj. Danes je res za kosilo, ker imava čas. Vreme je sončno in vetrovno, na barki je kljub vročini prijetno. Na kopnem je takoj bolj vroče. Kakorkoli, počitek včasih kar paše.

danesh spet sončni dan z vetrom in bivanje na barki je znosno pri 30C+

zaloga govejih steakov iz Fidžija zelo počasi pojenjuje... ker je zmrzovalnik totalno poln, jih ne morem zmrzniti; upam, da zdržijo še par tednov; se pozna, da so že sedaj dobro uležani, mehki, odlični ...ne vem kdaj bova spet imela tako meso

petek popoldne je in nekateri se odpravljajo na ribičijo

sončni zahod čudovit

še lepši pa so oblaki po sončnem zahodu

v tej vročini ne moreš kaj dosti delati, na koncu ti ostane palma in viseča mreža

čeprav ni dosti zemlje, se za cerkev vedno najde

lesene hiške s streho iz palminih listov - ta stil sem videla že pred 10 leti na drugih kiribatskih otokih

nekateri so namesto smetnjakov si postavili višje (v izogib živalim) nek podest

vasice, če bi temu tako rekli, so ena za drugo - v tej Ambo sva midva sidrana

ena iz mnogoterih trgovinic; pogrešam lokalno sadje in zelenjavo

25. oktober 2025, sobota

Tarawa, Kiribati

Sinoči je ob osmih zvečer prišel mail od imigracionistov. Mail s permitom za obisk sosednjega otoka. Neverjetni so. Res so odgovorili v treh delovnih dneh, četudi že močno preko njihovega delovnega časa. Ampak, danes midva še ne greva. Vzroka sta dva. Eden je, da morava Nicku nekaj kupiti in mu to prinesiti. Drugi pa, da je jutri nedelja in če prideva danes, bi naju jutri zvlekli k maši. Tega si pa res ne želiva.

Vesna gre torej v šoping, jaz se spravim popraviti radar. Napako takoj najdem. Nekaj sekund dela, če bi to bilo na delovni mizi. STP konektor se je iztaknil iz ethernet switcha. Ampak. Vtičnica na switchu, kamor ga moram vtakniti je za akumulatorji, konektor pa pod akumulatorji. Prsti so predebeli, pinceta premajhna, kleščice preokorne, ... Ura je mimo, ko mi nekako le uspe.

Popoldan si preberem, kakšna so letos pravila za vstop v FSM (Mikronezijsko federacijo). Pre-arrival notification morava posladi in pridobiti nek papir. Brez tega naju pošteno oglobijo in naženejo. Ker so uradniki hitri, kot blisk, Noonsite priporoča, da se ta postopek začne "several months in advance". In ker skoraj sigurno ne bo odgovora, še dodaja, je potrebno emajlirati zahtevane dokumente na več naslovov. Večkrat. Pa vse to niti ne bi bilo tako tragično, če ne bi bilo potrebno priložiti itinerarja plovbe med atoli. Tega pa midva "several months in advance" še ne veva, jasno. Saj vendar nisva turistična agencija, ampak dva potepuha. Ah, ja...

na večjih koncih je videti prodajo hrane:veliko riža ali testenin in bolj malo omake

naprodaj tudi vrv iz kokosovih vlaken

šla sem samo v eno trgovino,isto kot zadnjič, od zelenjave so imeli samo por; zato danes za kosilo mongolsko meso s porom;spodaj desno je boben kamor vržeš za nagradno igro;tudi meni je ponujal lističe...pa sem odstopila drugi gospe

takole smeti marsikje ležijo,čepprav so čez cesto posode za smeti

Biriaki square

ta kip so postavili Tajvanci, to sem še nekako uspela prebrati, vse ostalo je zbrisano, kip polomljen

predvsem so tovrstne trgovine ob cesti

pri eni hiši sem pustila prtljago, ker je bila kar težka, zunaj pa +30C brez vetra; v naročju drži 2mesečnega fantiča

zraven hiše zaslišim pujsovo stokanje...dva baby pujska

parlament

ta kombi je bus; od daleč še nekako zgleda, drugače pa že zelo uničeni, zjahani po domače, dena 1,2AUD

mamica full vesela z veliko ribo; mama, očka in sinček, vsi na enem motorju

26. oktober 2025, nedelja

Tarawa - Abaiang, Kiribati

Počasi pozajtrkujeva in se odsidrava. Po minskem polju motorirava, ko sva v oceanu lepo in dokaj hitro jadrava v 5-6 Bf bočnega vetra in malo vala, ker sva za atolom. Med atoloma imava dva in pol vozla bočnega toka, ki lepo zgladi valove, sicer visoke okoli 2 m. V Abaiangu pa spet cickakava med koralnimi glavami na motor. Ob treh popoldan sva na sidrišču pred policijskim uradom, kjer se morava jutri zglasiti s permitom. Sidrava se.

Ampak, sidro ne drži. Čudno, ker dno je perfektna mivka. Ni druge, sidro vem in ponovi vajo. To je standardna procedura. Danes ni bila standardna procedura. Ko Vesna potegne sidro ven, začne panično vpiti "Ni sidra!". Potreboval sem nekaj trenutkov, da sem sploh dojel, kaj hoče povedati. Na koncu verige ni bilo sidra. Eden izmed glidov verige se je odlomil, ali pa se je odlomila os na vrtalki, ne vem. Sledi torej nestandardna procedura. Iz dna lockerja je bilo potrebno izkopati pomožno sidro. Prej, seveda, umakniti vso kramo, ki je ležala preko sidra. Ni je bilo malo. Na konec verige je bilo potrebno pripeti pomožno sidro in se sidrati. Tokrat je sidro prijelo. Upam, da bo držalo. Ne bi rad ostal brez dveh sider.

Nick, ki naju že nekaj časa vabi na obisk in naju je danes na NFL spremljal ves dan, je dobil prvo nalogo. Najti mora potapljača. In ga najde. Čez pol ure sta pri nama in fant se takoj loti dela. Težko nalogo ima. Vidljivost je pol metra, sidro leži štiri metre globoko. Ne vem, kje. Običajno imam vključen track v Boating aplikaciji in bi iz tega točno videl, kje sva spustila sidro, tokrat sem pa plul po prijateljevem tracku in nisem snemal svojega. Krepko uro se fant potaplja na dah in išče sidro. Ne najde ga. Ura je pozna, fant je utrujen, nadaljevali bomo jutri. Če ga ne najde, imava problem. Kje naj sredi oceana kupim novo sidro? Tako, ki paše na našo barko.

pri Tarawi sidrane same tunolovke

plovba do Abaiang je bila kar hitra, pluli s skrajšanimi jadri

pri otoku pa tok 2 vozla, zmešano morje, smo kar malo nabijali

Tone vozi Nicka in Beeia do Male

Beeia se je dobro uro trudil v tem valu iskati sidro; sama vem kako naporno je snorkljati v takem morju in iskati nekaj v morju kjer se nič ne vidi

Nick je Švicar, poročen s Kiribatinjo katero je spoznal v Švici; hecal se je, da je Tone uber prevoznik

sonce zahaja točno nad otočkom....veter se kar ne umiri, posledično tudi ne morje....

27. oktober 2025, ponedeljek

Abaiang, Kiribati

Slabo sva spala, celo noč sva v budnih urah premlevala v glavi plane A do Ž. Ni enostavne in dobre rešitve. Sploh pa ni poceni rešitve.

Dopoldan se najprej oddingirava na policijsko postajo s pismenim permitom od immigration, da sva lahko tudi na tem atolu. Pa tudi, če ne bi šla. Policajka sploh ni vedela, kaj naj od naju zahteva, le prijazno se je smehljala in nama izrekla dobrodošlico. Uredila nama je drobljenje denarja, da bova lahko plačala lokalce. Midva imava le bankovce po 50 dolarjev (slabih 30 evrov), kar je za tukajšnje razmere nesorazmerno veliko denarja. Organizirala nama je tudi potapljače, ki so že čez pol ure pridirjali s čolnom, naredili z največjo možno hitrostjo (in največjim valom) krog okoli Male, se ustavili za kokpitom in naju nekaj vprašali. Verjetno, kakšno pomoč potrebujeva. Od sedmerice niti eden ni znal niti ene same besede angleško. Konverzacija ni bila možna, pa so po minutki ugotovili, da ne bo posla ter se odpeljali. Na ribolov.

Nick je neodvisno organiziral tri fante, ki so se potem celo popoldne potapljali na širšem območju, kjer naj bi ležalo sidro. Niso ga našli. Na to sva nekako računala. Res, da je globina le štiri metre, je pa zato vidljivost pod dva metra. Fantje so zaslužili po 20 dolarjev za nekaj ur potapljanja, kar je veliko v primerjavi s plačami, ki so okoli dolar in dvajset centov na uro. Govorimo o avstralskih dolarjih, v evrih je to 67 centov. Bili so marljivi, čeprav se mi zdi, da do konca šihta niso razumeli, kaj, kako in zakaj iščejo.

Kakorkoli, kupiti bova morala novo sidro.

na obali sva bila izredno kratko zaradi oseke, ki se je hitro približevala

prevozno sredstvo po 40km dolgem otoku je ali motorno ali navadno kolo-cesta makedam

preprosta bivališča

črpalka, menda je sedaj cena 1 litra 2 AUD (cca 1,1EUR) na tem otoku

palmino listje tukaj dobro izkoriščajo

ni bilo pa videti nobenih otrok

ob najhujši oseki gredo z mrežami loviti majhne ribice

pogled na obalo iz rolajočega kokpita

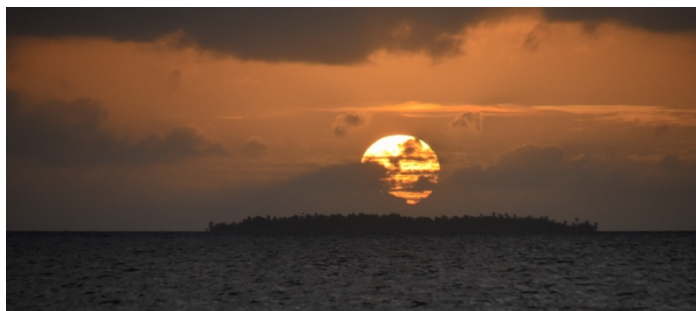
sama sem se kakšno uro potapljala in našla samo dve sitni ribi, ki sta ves čas mi plavali pred obrazom; sidra nisem našla; voda kalna

trije mladi fantje so išli iskati sidro; žal tukaj ni pravih potapljačev, ker ni koralnih grebenov;

če že je sidrišče valovito, so pa vsaj sončni zahodi lepi

menda na tem otočku živi en tečen Anglež, tako pravi Nick

28. oktober 2025, torek

Abaiang, Kiribati

Včeraj zvečer me je Tomaž navdušil za Rocno. Verjetno se bom odločil zanj, na Majuro ga lahko dobim iz West Marine v nekaj tednih. Potrebujem le naslov, kamor naj se dostavi. To je Vesnina naloga. Ampak. Najprej greva na obisk k Nicku in Lisi.

Pred nekaj leti sta se iz Švice preselila na Abaiang. Lisa je od tu doma. Postavila sta si moderno hišo tik ob laguni in dva bungalova za turiste. Sta pa po nekaj letih ugotovila, da se da od švicarske penzije na tem oddaljenem atolu čisto spodobno živeti in da ni nobene potrebe, da se ukvarjata še z (muhastimi) turisti.

Celo popoldne sedimo na terasi in klepetamo. Vmes se Lisa in midva odpravimo v šoping zelenjave. Zanimivo. Pričakoval sem kiosk z zelenjavo, prišli smo pa v (kako bi to sploh lahko poimenoval?) gojišče zelenjave. V borni zemlji (pravzaprav mivki) atola ne uspeva skoraj nič, zato so postavili posode z umetno pridelano zemljo iz komposta in tam gojijo, kar pač lahko. Kitajsko zelje, kumare, jajčevce, bučke in podobno zelenjavo. Če kaj zraste in takrat, ko zraste, prodajajo. Danes so imeli nekaj zelja in pet kumar. To je vse. Cena je ekstravaganci pridelave primerna. Majhna kumara je tri dolarje, majhno zelje po tri in pol dolarja. Zanimiva je izjava domačina, da s težkim srcem odtrga s trdom in ljubeznijo pridelano kumaro. Svet je tukaj drugačen, kot ga poznamo iz rodovitnih krajev.

Danes imava kosilo doma, jutri prideva na kosilo v KiriSwis Residence.

zaradi globine moramo biti kar daleč sidrani, že tako smo na 4-5m globine, vidljivost nič

za prigrizek pandanus sadež, ki ga v bistvu sesaš

kokosova drevesa so bogato polna kokosov ...

sosednji mini resort je brez gostov;skrbnika smo zmotili pri popoldanskem počitku

tudi s kopro se ukvarjajo

mala deklica se kopa v lavorju

vrtnarija prodaja tudi sadike;samo kaj,ko bolj malo zraste;zelenjava in sadje ima tukaj drugo vrednoto kot v Evropi

neka vrsta zelja, boy chock; bolj malo ga je bilo oz. je bil še premajhen

samo pet kumar je bilo naprodaj, pa še te bolj majhne

cerkev v izgradnji

pujski marsikje

na cesti vedno koga srečaš

29. oktober 2025, sreda

Abaiang, Kiribati

Dan je delaven. Za mene in za Vesno. Ona išče varianto, kako priti do sidra v Majuru, ali pa kako priti do naslova, kamor bi ga lahko naročila. Jaz se pretepam z Delphijem, ki noče delati, kot piše v navodilih. Oba sva le delno uspešna.

Vreme je sončno in vetrovno.

Popoldan odingirava do Nicka in Lise na kosilo. Kosilo, se prevesi v večerjo. Nisva mogla priti pred četrto uro, ker je bila oseka in nisva želela priti po peti uri, ker je potem na povratku že tema. Ob prihodu naj bi bilo še dovolj vode in ob odhodu naj bi bilo še dovolj luči. Vendar, ne glede na to, kdaj sva prišla, ob povratku je bila že tema.

Kakorkoli, lepo smo klepetali in pljuckali. Kar se naju tiče, sva testirala kitajsko pivo iz riža in koruze, kar se njiju tiče sta testirala špansko cianco. Vsi smo bili navdušeni nad cevicem in sladkosnede so bili navdušeni tudi na pina colada home made sladoledom. Sredi tropov na otoku, kjer ni elektrike za zamrzovalnik, je to nekaj posebnega. Mene je bolj impresionirala kava z (večkratnim) dodatkom Bati ruma. Rum je bil seveda namenjen zgolj temu, da kava ni bila preveč vroča za pitje, ker naju je čas že priganjal.

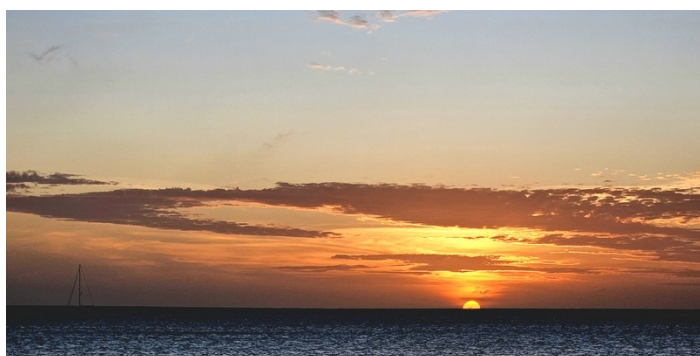
Jutri planiramo preveriti, kako dobro je zgrajen roštilj na njunem vrtu.

kočerja pri Lisi in Nicku: tuna s kumaro in čebulo v kokosovem mleku in riž ter nekaj začimb; okusno! za sladico pa doma narejen sladoled (z ananasom itd..), pa prava italijanska kava iz kafeterije ...

poizkusili spet novo vrsto piva.. po okusu je bil čisto ok, samo sestavine so pa ... hm....

...sva rekla, da greva domov pred sončnim zahodom, pa nama ni uspelo.... se pripeljala v temi...

pa še nekaj včerajšnjih fotk

kar težko mu je bilo dati to t.i. zelje ... noro drago, ampak je pa vsaj nekaj zelenjave

zanimiv sistem: v luknji posajene sadike

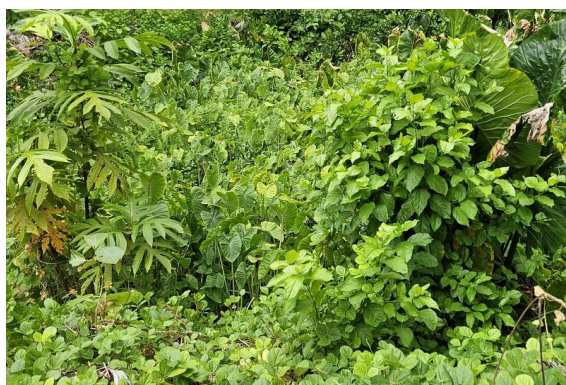
prava vrtnarija - sadijo v vse možne posode

otrok sva spet bolj malo videla

važno, da je streha nad glavo in si zaščiten pred soncem in dežjem...

na enem koncu smo videli celo taro, ampak je bil še premajhen

Maneaba je tradicionalna skupnostna hiša in je središče vaškega življenja. Je običajno največja stavba v vasi in služi kot prostor za formalno odločanje (predvsem starešin), družabne dogodke, praznovanja ipd

menda brezposelni dobijo 50USD vsak mesec; ker služb je bolj malo v tej državi

30. oktober 2025, četrtek

Abaiang, Kiribati

Dan, kot vsak drug. Po netu iščeva variante za nakup sidra. Nekaj najdeva, pa ni idealno. Lokalno lahko kupiva CQR sidro za malo denarja. Ker pa je ravno prilika, da zamenjava sidro za nekaj, kar bo prišlo tudi v mehkem blatu, mi ta rešitev ne diši. Dobra sidra lahko kupiva v Združenih državah z dostavo na Majuro. Ampak. Potrebujeva naslov, kam naj ga pošljejo. Imava PO box v Majuru, West Marine in podobni tiči pa na PO box ne dostavljajo. Fizični naslov in naslovnik, ki bi prejel najino pošiljko, pa ne najdeva. Yacht Club ne trza na emaile.

Popoldan se odločiva, da iskanje nadaljujemo jutri. Oddingirava do Nicka in Lise, s seboj vzameva fidžijsko meso, fidžijsko oglje in fidžijske prižigalce. Nič od tega se tukaj ne dobi. Potem zakurimo roštilj. Tak, ortodoksni. V prevodu, pravoverni. Tak, ki je postavljen tudi pred Vesnino hišo na Dolenjskem. Nazadnje sva ga tam kurila pred štirimi leti in pol. Spomini. Dobro meso in dobro oglje sta potrebna za uspeh. In uspeh ni izostal.

Doma sva ob mraku. Točneje, malo po mraku. Še točneje, precej po mraku.

ni moja fotka ...narejena z dronom od nekoga ; hiša od Nicka in Lise

na hiši izobešena švicarska in kiribatska zastava

imata pa še dve majhni hiški, ki naj bi jih oddajala: zunanost Kiribatska, notranost Švicarska: moderno pohištvo, tuš, vse v lesu ipd...čisto nič domačinsko

veranda je kombinacija Švice (lesena ograja) in Kiribata (iz palminih listov narejene zastirke pred soncem in dežjem)

pod palmami in papajami se skriva zidani roštilj

hiša ima kar veliko aparatur, velik hladilnik in zmrzovalnik...temu primerna količina akumulatorjev

danes pa BBQ na fiksnem roštilju.... po dolgem času na trdih tleh

tisto kar Lisa zjutraj zalije je opoldne že vse suho

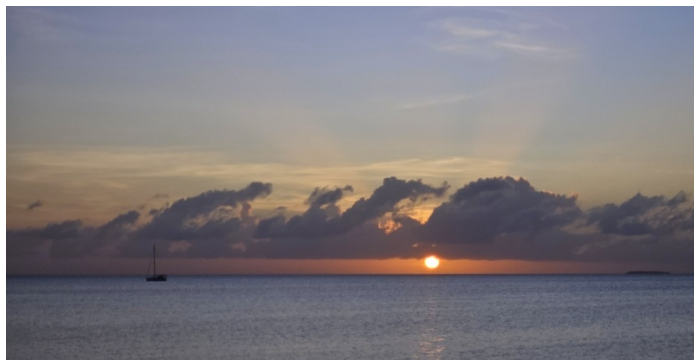
iz Lisinega skromnega vrtička smo danes jedli majhne jajčevce

štirje krepki steaki...Nick in Lisa se ne spominjata, da bi kdaj prej pekli na roštilju steake-ti so že krepko uležani v vakumu mesec dni

Tone v svojem elementu

morje se je končno malo umirilo lahko noč

31. oktober 2025, petek

Abaiang, Kiribati

Jutro mine v službovanju. Dopoldan se odpeljeva na obalo. Vesna gre v nabiralno akcijo školjk skupaj z Liso. Jaz grem v popravilo inverterja skupaj z Nickom.

Vesna in Lisa sta uspešni, nabereta polno skledo vongul. No, uspešni sta potem, ko sta nabiralno strategijo spremenili in nista več gledali, kje so školjke, ampak, sta z rokami začeli riti po mivki in iz mivke vleči školjke. Popoldan sta jih še skuhali in skuhane ubožice rešili iz lupin.

Midva z Nickom sva najprej poskušala prepričati inverter k temu, da bi upošteval energijo iz generatorja. Pa, karkoli sva že nastavila, tega nisva uspela izvesti. Pa sva poskusila z dvema Nickovima generatorjema. Potem sem se oddingiral na Malo in z dingijem pripeljal svoj generator. Sedaj je vse delalo, kot piše, da mora delati. Napaka torej ni bila v inverterju, ampak v nedelujočih generatorjih. To pa presega najino znanje. Potreben bo mehanik. Mehanik, ki ga na atolu ni, sic.

Po Nickovem lepotnem spancu se lotiva še mašine za kavo, zamenjava elektroniko in jo prižgeva. Pa tudi po tem posegu še ti ni v redu. Nick ima takoj rešitev v rokavu. Mašino bo dal v nahrbtnik, jo julija 2026 odpeljal s seboj v Švico in jo dal popraviti. Do takrat pa take kave ne bo pil. Čas tukaj res teče drugače.

Po večerji se ob mraku vrneva domov po tako plitvem morju (oseka je), da je bil pravi mali čudež, da sva sploh prispela.

z Liso sva šli nabirati vongole

Lisa je s trkanjem školjke ob školjko uspela odpreti školjko

...

...in potem kar surovo pojedla ... pa ne le eno :)

Lisa pravi, da večinoma domačini kar surove jedo in se ne ukvarjajo toliko s kuhanjem

Pinnidae školjka....sem jo samo pogledala in zapičila nazaj v mivko ... tukaj jih domačini ne jedo

školjke sva samo dobro oprali v morju in potem so romale v kozico brez kakršnekoli tekočine; češ, da je itak že dovolj tekočine v školjki sami, ker sva jih namakale

...in školjke so bile super skuhane; dala sem jih iz lupine

nabrali sva dve vrsti školjk, manjše v beli lupini so mi bile bolj všeč....to bo jutri za kosilo ...

Lisa in Nick imata par tedno starega mačka; se je spravl gristi moj palec s svojimi špičastimi zobmi

midve z Liso pri nabiranju školjk